

Most, hogy jóllakott, és már a cipő se szorította a lábát, Réka se volt annyira rosszkedvű. Szeretett az iskolaudvaron üldögelni. Sokkal jobban, mint otthon lenni. Így, hogy Lóri is ott volt, a nap pedig olyan kellemesen melegített, mint tavasszal szokott, igyekezett, hogy minél tovább maradjanak. Lóri egyáltalán nem úgy nézett ki, mint a legtöbb fiú a zenei tagozaton. Sportos, széles vállú, igazi vízilabdás alkat. A zene az élete része volt, marha jól trombitált, amióta csak levegőt tudott venni. Funkyt játszott egy együttesben. A nagyokkal. De különben csak a kosarazás érdekelte. A lányok sem.

Sajnos. Réka megszokta, hogy bárhová megy, a fiúk felfigyelnek rá. De Lóri rá se hederített. Bezzeg ez az undok Sanyi, hogy csorgatja a nyálát! Vajon ha feltűnően kedves volna Sanyival, Lóri észrevenné?

Hanna még mindig a forradalomról dumált Lórral. Ezek ketten megállás nélkül képesek egymással beszélgetni. Hanna majdnem olyan, mint egy fiú. Szoknyába még az ünnepségre se hajlandó öltözni, és focizik egy lánycsapatban. Rémálom.

- Hány éves volt akkor a dédapád?

- Talán húsz - felelte Lóri.

- Mit tudsz még róla?

- Nem sokat. A Corvin közeikkel harcolt, aztán elmenekült külföldre. Disszidált. Csak pár fénykép maradt róla.

- A dédanyád nem ment vele? - kérdezősködött tovább Hanna.

- A nagymamám akkor született - magyarázta Lóri. - Pár hetes volt még csak. Egy csecsemővel senki nem merne átlógni a határon!

- A dédapádnak nem kellett volna harcolnia - szólt közbe élesen Réka. - Akinek ilyen pici babája van, az üljön otthon, és gondoza!

- És miért nem költözött utána a dédmamád? - firtatta Hanna.

- Te tényleg nem figyelsz történeten - csóválta a fejét Sanyi. - Nem lehetett átmenni a határon. Pláné nem Nyugatra. A rendszerváltásig csak a szocialista országokba lehetett!

Hanna szeme elkerekedett. Tényleg, mintha már hallott volna erről, de elképzelni se tudta, hogy nem látogathatja meg egy rokonát, aki másik országban él, csak azért, mert nem engedik át a határon.

- Soha többet nem látták egymást? - kérdezte Réka is.

- De igen. Akkor már anya is élt. Sőt, én is találkoztam vele, de nem emlékszem, mert még nagyon kicsi voltam. Pedig egy csomót kérdeztem volna tőle a harcokról.

- Oda kéne menni - bökte ki Sanyi váratlanul.

- Hova? - bámult rá Réka.

- Ezerkilencszázötvenhatba. Réka hangosan felnevetett.

- Bravo, Sanyikám - veregette meg a vállát leereszkedően Lóri -, látom, néztél valami Zs kategóriás sci-fit.

- Pedig nem hülyeség! - vágott a szavába Hanna.

- Dehogynem - vigyorgott Lóri. - Mégpedig az ordas nagy fajtából.

- Te nem hiszed, hogy lehet utazni az időben?

- Rohadtul nem lehet - felelte magabiztosan Lóri.-Tudományosan bizonyított, hogy lehetetlen.
- Márpedig Tempi Bori néniről azt mesélik – jegyezte meg Hanna.
- Ugyan már, Tempi Bori néniről mindenfélét mesélnek- legyintett Lóri.- Azt is, hogy szombat éjszakánként seprűnyélen lovagol a Gellérthegyre.
- Márpedig nem is ő az egyetlen az iskolában, aki utazott az időben - mondta nyomatékosan Hanna.
Sanyi rábámult. Kiszáradt a szája. Hát Hanna is tud róla?
- Na még ki? - dőlt hátra Lóri fensőbbbségesen.
- Az osztályból többen.
- Biztos is.
- Véletlenül kihallgattam Kristófot és Viktóriát - magyarázta Hanna, kicsit elpirult, és Rékára pillantott. Nem szeretett fülleneni, de Réka bízta meg, hogy hallgassa ki őket, amikor hirtelen annyira jóban lettek, és mindketten annyira megváltoztak. - Azt mondták, hogy a fában időalagutak vannak.
- Melyik fában?
- Ebben, ni - nyújtotta ki a karját Hanna az udvar közepén álló óriási platánfa felé.
- Egyéb hülyeség mára, vagy mehetünk haza?- állt fel Lóri valami okból sértődötten. Még hogy időutazás! Amiről Kristóf, a legjobb haverja hallgat előtte!
- A fa! - vágott a szavába Sanyi, pedig megszokta, hogy nem hallgatják meg.- És alatta az emléktábla. Együtt nyitják meg az alagutakat.
- Te is tudsz róla? - kerekedett el Hanna szeme. Csak nem mesélték el neki? Sanyinak senki nem mond el semmit, mert mindent beköp a tanároknak.
-Tudok - nézett félre Sanyi. Szégyellte, amit tett. Továbbította óra alatt a levelet, pedig azt nem szabad, és először tényleg véletlenül pillantott bele, de aztán annyira érdekes volt, amit Kende és Bettina leveleztek, hogy lefotózta a telefonjával, pedig azt sem szabad. Nemcsak órán levelezni, vagy elővenni a telefont, más levéltitkát megsérteni sem. De muszáj volt. Az időalagutak miatt.
- Csakhogy nem Kristóf és Viktória voltak egy másik időben, hanem valaki más - nyögte ki halkan.